

*„Perzsául tízmillió ember tud a világon.
De vajon tud-e tízmillió ember úgy enni,
ahogy a természet rendje megköveteli”.*

Előszót írni nehéz! Az írás felkent papjainak is. Hát akkor annak, akit fényévnyi távolság választ el az írói alkotóműhelyek világától!?

Mégis kell előszót írni! Kell, mert a megtisztelő felkérésen túl, alkalom a tisztelgésre és főhajtásra az Író előtt, Szindbád örökké bennünk élő emléke előtt.

Krúdy Gyula születésének 100. évfordulójára kapta kezébe az olvasó e kötetet. Benne kevéssé ismert, vagy kiadót még nem látott írásaival. A Délpesti Vendéglátó Híradó Vendéglőskönyvvél emlékezik az évfordulóra. Még inkább a Mesterre, az étkek szertartásainak titkokat tudó táltosára, a kocsmaszögletek örök lakójára, a jóféle eperpálinka és minden borok fejedelmére.

Mert Szindbád, az Író, leginkább a miénk. Ott ül asztalainknál, mindig messzenéző tekintettel és földöntúli némaságával is parancsokat osztogat. Tudja, hogy amit művelünk, a világ fontos

dolgai közé tartozik. Megrója némán is az ügyetlent, ítélkezik, ha rosszul végezzük szertartásainkat, de lelkünkben kondul elégedett dörmögése, ha asztalainknál örömet osztunk.

A másik világban bizonyára elődeink társaságát keresi. A vendéglősök, főpincérek és teltidomú kocsmárosnék társaságát. Vigyázzunk, hogy a csillagok közül is szépeket mondjon rólunk és szője tovább a kockás abroszok fölött álmait.

Nekünk, akik a Vörös Postakocsiban és másutt az Ő emlékét is asztalra helyezzük a főtt marhahúsok, a csontvelők és székelykáposzták mellé, a szíves emlékezés hálatelt, szép jussunk. Mert arra is emlékezhetünk, hogy volt idő, amikor még értettek és szerettek bennünket. . .

Ezért is köszönjük Krúdy Zsuzsának, hogy szíves közreműködésével a Vendéglőskönyvet az olvasó kezébe adhatjuk.

Dr. Boross Péter